

»Eg lærði tíðliga, at tað eru ymiskir háttir at síggja tilveruna á. Tað var natúrligt, at vit øll eru ymisk. Eg havi lært at virða ymiskleikan hjá fólki«

at námsfrøðin er eitt sokallað kvinnuøki. Hann greiðir frá, at heima hjá teimum hevði pápin í størri mun umsorganarleiklutin, tí hann arbeiddi nógv heimanífrá. Mamman arbeiddi hinvegin nógv ar tímar um dagin og hevði eisini leiðsluábyrgd. Í barndómsheiminum var stórir dentur lagdur á javnstøðu millum kynini, og hjá Jógvani hevur tað tí altíð tykt natúrligt at verði partur av lívinum hjá børnunum í ein størri mun. Einasta mótmæli til útbúgvingarvalið hjá Jógvani kom frá mammu hansara, sum ikki helt, at tað fór at loysa seg at lesa námsfrøði.

–Hon hevur óivað verið meir tilvitað um lønarlagið, flennir hann

Áhugin fyri námsfrøðiliga økinum birtist, tá hann fyrsta liviárið hjá dótturini var nógv um hana, tí mamman gekk í skúla.

–Eg haldi, at fleiri pápar átti at roynt at veri heima hjá teimum smæstu. Eg vænti, at fleiri høvdu lært nógv hesa tíðina. Tað er ein hørð og alvorlig uppgáva, sigur hann.

–Tá dótturin skuldi byrja í vøggustovu í Fuglafirði vóru tveir námsfrøðingar og ein ungur maður, sum var hjálparfólk á stovuni. Tað gekk upp fyri mær, hvussu umráðandi hetta starvið er. Tað er umráðandi, at lívið hjá barninum á stovni byrjar væl, og at skil er í tí, sum verður gjørt, sigur hann.

Sum útbúgvin námsfrøðingur fekk Jógvan starv sum leiðari á einum stovni í Fuglafjarðar kommunu frá 2004 og fram til 2015, tá hann varð formaður í Føroya Pedagogfelag.

Virkin í nevndararbeiði

Orsøkin til, at Jógvan Philbrow í 2004 valdi, at gerast virkin í nevndini í Pedagogfelagnum var, at tað var ein orrusta í felagnum viðvíkjandi einum leiðara á einum frítíðarskúla á Tvøroyri, og Jógvan helt, at Jarvin Feilberg, sum var formaður í felgagnum tá, stóð sera einsamallur í stríðnum, og hann undraðist á, at tað ikki vóru fleiri námsfrøðingar, sum gjørdur vart við seg.

–Sum námsfrøðingur haldi eg, at ein partur av styrkini hjá okkum er at síggja møguleikar. Man eigur at gera sítt til, at samfelgið koyrir so væl sum gjørligt og royna at hjálpa til har, sum man kann, sigur hann.

–Segði man okkurt á einum aðalfundi tá, so var tað skjótt til, at fólk hildu, at ein skuldi veljast í nevndina. Áhugin fyri at vera í nevnd var ikki so stórir tá, sum hann er í dag, og leitað varð meir eftir fólki, sum tíndu tað, sigur hann.

Tey fyrstu árin Jógvan var í nevndini, vóru fleiri broytingar